

MESSEVILÁG.

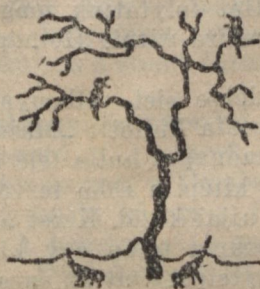
Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

KIS DIDERGŐK, FAZÓK.

*Szél ringatja a fa gallyát,
Rajt didergő kis madárka,
Olyan árván néz, tekintget
Szét — a pusztuló határba.*

*Fel-felcsipog nagy félénken:
— Hova repült a tavasz, nyár?
Hova lett a berek zöldje?
Hova — annyi fű, virágszál?*

*Hova lettek a tarlóról
A pirosuló buzaszemek?
— Az öreg nap mosolygása
Olyan bágyadt, olyan hideg!*

*Jaj! Akad-e, aki majd ha
Téltől üzve, fagytól verve
Rá-rászállunk, rá-röppenünk
Egy-egy fényes ablakszerre.*

*Fel-feltárja azt előttünk,
Kis kezével meg-megnyitja?
Vajjon lesz, ki az éhezők
Nyomorát majd csillapítja?*

*Szél ringatja a fa gallyát,
Rajt didergő kis madárka!
— Olyan árván néz, tekintget
Szét a pusztuló határba!*

Az égig érő fa.

En ugyan nem láttam a tetejét, gyermekek, de biztosan az égig ért. Ott zengett-bongott nagy bokros terebélye az udvarunkon. Csengett, muzsikált rajta a sok ezer levél, mint megannyi ezüstsíp furulya, mikor szél fuvintgatja. Egyik ágára hintát kötött fel Pista bácsi, az öreg harangozó, napestig ott hinta-pallintáztunk rajta.

— Hát ha még tudnátok, tubácskáim, hogy a tetejében maga a tündérr királykisasszony lakik, a hétfejű sárkány őrizteti tizenkét istrázsájával.

Folyt a szó Pista bácsiból a királykisasszony nagy tündérszépségéről, keserű bubánatáról. — Haj, de nem akadt senki eddig, aki érte jöjjön.

— No, ha nem akadt senki, majd megszabadítom én — villant meg a fejében, — megviaskodtam érte, ha kell, száz pokol ördögével.

Azon az éjszaka hiába hunytam le szemeimet, nem kerülte feléjük sehogy se az álom. Hallottam szüntelenül a királykisasszony keserű sirását, panaszos zokogását: — Nincs senki, senki, aki megszabadítson! Alig vártam, hogy másnap ott lehessenek az égig érő fa árnyékában. Mértém, kémmelgettem a szemeimmel, hogy tudnék én ősles törzsére felkerülni. Délután aztán, mikor a mezőre kikocsizott a ház, előhúztam a kisebbik lajtorját, nekítámasztottam az égig érő fának s Isten kezébe ajánlva lelkemet, ahogy az már a mesékben szokás, mekirugaszkodtam. Másztam, kapaszkodtam, amíg tartott a lajtorjából, azután nem tudtam, mitévő legyek. Néztem jobbra, néztem balra, mindeütt vastag, kénges ágak, egyiket el is értem a tenyeremmel. Amint így fongolódom, egyszer csak zsupsz, kicsuszamlík a lajtorja a lábaim alól és elterül a földön. Félelmetes csönd lett. Ott gubbasztottam az égig érő fám, körülöttem zizegtek, sugdosódtak a levelek, elrikácsolta magát egy-egy megrebbent, megriadt madár. — anra iszonyuan megijedtem. Szerettem volna kiáltozni is, de nem jött torkomra a hang, csak átöleltem görcsösen a vastag ágat. Hirtelen valaki megszólalt a fám.

Emberszagot érzek!
Ki az? szolgám mézd meg!

— Nagy ég! — rökönödtem meg, itt rólam van szó bizonyosan. — Mit csináljak? Összekuporodtam, amennyire csak lehetett, visszaszorítottam még a lélegzetemet is, de csak megszólaltak a hangok újra a fejem fölött:

Itt mozog ni, erre látjuk!
Tüstént előrancia gáljuk!

De már azt nem vártam meg! Huss, leugrottam az égig érő fáról. Koppant a fejem, sajgott a tenyerem, megpróbáltam nagynehezen feltápászkodni. Sehogy se ment. Kinyitottam rémülten a szemeimet: Nem bizony, ott feküdtem az ágyban, a paplannal leköttözve. — Oda kezem, lábam, kitért az ugrásban! — jajdul-tam fel.

— Ugy bizony, könnyen, ha nem szedünk fel — szólalt meg mellettem valaki.

— Honnan? — riadoztam a hangra.

ENGELSMANN SOMA FIA
CÉGT.: ENGELSMANN JÁNOS
cipőraktára
Szeged, Széchenyi-tér 6.